

Stichting kinderen van Ecuador nieuwsbrief



Deze keer in de nieuwsbrief;

- Korte introductie schrijvers van deze nieuwsbrief
- Het hele gezin in therapie
- Een Ecuadoriaanse moeder met haar kinderen
- Sponsor een kind
- Kinderpeelhuis terug naar de markt en nu?
- Het dak eraf!
- Stichting Kinderen van Ecuador op tv!
- Interview met een vrijwilligster

Korte introductie:



Deze keer is de nieuwsbrief anders dan anders. Want deze keer geschreven door vrijwilligers. Zo kunt u ook eens van een andere kant over de kinderen van Ecuador horen. Het is geschreven door ons, Susanne en Jojanneke. Susanne Overtoom (25 jaar) is hier sinds 3 weken en is vanuit haar stage (opleiding Taal & Cultuurstudies in Utrecht) betrokken bij het coördineren van de stichting en sponsorwerving. Jojanneke Moerdijk (24 jaar) is na haar studie Orthopedagogiek in februari naar Quito gekomen en heeft vooral kinderen individueel begeleid op de

markt en de basisschool San Antonio.

Het hele gezin in therapie

Vanaf maart hebben Jojanneke en Marijke een schrijftherapie (Writejunior) gegeven aan een meisje dat verkracht is. Melanie hielp ons met het Spaans, want dat was af en toe nogal lastig te volgen. Wij schreven in samenwerking met het meisje, haar verhaal erbij en zij maakte tekeningen. Het doel was hierbij het misbruik een plaatsje te geven in haar hoofd. Aangezien zij erg snel afgeleid was, vroegen we ons af in hoeverre de therapie iets met haar gedaan had. Onlangs hebben we met haar moeder geëvalueerd en zij vertelde dat de therapie goed geweest is voor haar. Ze heeft minder nachtmerries en is rustiger thuis en op school. We waren erg blij dat tegen de verwachting in te horen. Met haar broertje – die het misbruik gezien heeft – gaan we nu ook een boek maken.

Ondanks de positieve evaluatie is er echter nog geen sprake van een 'happy end'. Het meisje is bijvoorbeeld nog erg bang om alleen te slapen. Door middel van een gedragstherapie gaan we met haar oefenen in haar eigen bed te slapen. De theorie hierachter is dat je juist de dingen moet doen die je eng vindt om je angst te overwinnen.

Helaas blijkt ook de moeder hulp nodig te hebben. Ze is erg depressief door het misbruik en alles wat eerder in haar leven gebeurd is. Melanie gaat wekelijks met haar praten en geeft haar een cursus fotografie, zodat ze weer positief in het leven leert staan.

**Ze is twee jaar ouder dan ik ben; 32.
Een aantal verschillen:**

- Ik heb 1 dochtertje van nu 2 jaar oud. Zij is moeder van in totaal 8 kinderen (18, 15, 14, 11, 7, 5, 3, 1,5) : leeftijden zijn een schatting, want ze heeft geen geboortepapieren en weet geen data.
- Ik werd voor het eerst moeder op mijn 27^e, zij op haar 14^e.
- Mijn dochtertje kwam ter wereld in het ziekenhuis met verpleging. Zij kreeg alle 8 kinderen thuis zonder verpleging.
- Ik ben vanaf mijn 4^e naar school gegaan en ben afgestudeerd. Zij is nooit naar school geweest en kan niet lezen en schrijven.
- Ik ben na het afstuderen gaan werken in mijn vakgebied. Zij heeft van kleins af aan moeten werken om geld bij te dragen aan haar ouders en is daarna schoenenpoetster geworden, wat ze nu nog is.
- Ik ben op mijn 21^e Ecuador gaan ontdekken, het land waar ik nu woon. Zij heeft nooit gereisd, ze kent zelfs de kust niet in Ecuador.
- Ik ben opgegroeid in een stabiel gezin. Zij heeft nooit kind kunnen zijn.
- Ik leef, zij overleeft.

De vraag: “wat is je grootste wens?”, weet ze niet te antwoorden: dus wens ik vast voor haar:

Een stukje van haar verhaal:

Ze is schoenenpoetster en zit met haar kinderen op een vaste plek te werken. Ongeveer 1,5 jaar geleden vragen wij of haar kinderen een keer mee mogen naar ons project. Sindsdien komen haar kinderen dagelijks. Haar oudste drie kinderen kennen we helaas niet. De moeder weet ook niet waar ze nu zijn. De vader van haar kinderen, een alcoholist, heeft ze verkocht. Moeder is getekend door het leven, heeft het niet allemaal op een rijtje en heeft ongelooflijk veel verdriet. Wanneer ze spreekt over haar oudste kinderen springen meteen de tranen in haar ogen. Haar man is er vandoor met een ander. Ze woont in een houten “huisje” dat je eigenlijk geen huis kunt noemen. Het zijn alleen wat planken. Sinds kort is er elektriciteit, maar dat kan ze niet betalen dus de lamp gaat nooit aan. Stromend water is er ook niet en het toilet is een emmer. Dagelijks moet moeder het bos in om hout te halen om te kunnen koken. Er is weinig te eten, vaak alleen pap. Van een winkelierster in Quito krijgen ze heel goedkoop de restjes van een kip. Het is niet haar “huisje” maar van haar vader, die er ook woont. Dit “huisje” staat in de bergen van Quito. Ze is bang voor haar eigen vader. Zij weet niet hoe ze haar kinderen moet opvoeden. Haar kinderen heeft ze ook nooit naar school gestuurd en ze kunnen dus ook niet lezen en schrijven. Ze hebben een grote achterstand op leeftijdsgenootjes.



Het huisje waar moeder met haar kinderen woont

- Het meisje van 11 leren we nu de basisdingen, zoals de kleuren en vormen. En we leren haar tellen en schrijven. Ze heeft een heel laag niveau, kan zich moeilijk concentreren en moeilijk dingen onthouden. Ze is helemaal gericht op haar zusjes en broertje. Ze zegt zelf 10 te zijn, maar wij schatten haar zo'n 12 jaar. Zij kan nooit meer naar school, omdat ze zo achter ligt. Ons doel voor haar: We proberen haar op niveau te brengen en een vak te leren.



De kinderen vlnr veronica, marco, paty, fanny en marilou

- Het meisje van 7 is heel pienter en ze leert gelukkig in sneltreinvaart. Zij wil echt leren en pikt alles snel op. Ook zij is nooit naar school geweest en we zijn haar aan het leren schrijven en cijfers herkennen, tellen etc. Ons doel is om haar volgend jaar naar school te sturen.
- Het meisje van 5 willen we na de zomervakantie 2009 naar de basisschool sturen. Zij is er op tijd bij. Ze uit zich moeilijk en we moeten met haar werken aan haar sociale ontwikkeling.
- Het jongetje van bijna 3 is er ook op tijd bij. Hij is zijn achterstand aan het inhalen. Begint nu met praten en zijn motoriek word steeds beter. Van een huilerig – ik wil alleen bij mijn zussen zijn- jongetje is hij nu binnen anderhalf jaar een vrolijke kleuter. Hij blijft meedraaien op de ochtendgroep totdat hij ook naar de basisschool kan.
- Het meisje van 1,5 rolt er in! Zij kan nog niet goed lopen, omdat ze altijd achter op moeders rug hangt.

Tijdens het project leren ze basisvaardigheden. Daarnaast krijgen ze op het project te eten en drinken, worden hun tanden gepeetst, krijgen ze vitaminepillen en heel belangrijk, positieve aandacht. Naast het stimuleren van hun cognitieve ontwikkeling hebben we ook aandacht voor lichamelijke verzorging, want daar ontbreekt nog veel aan bij dit gezin. Een paar weken geleden hebben de kinderen bijvoorbeeld voor het eerst gedoucht in het vrijwilligershuis (de marktzaal heeft geen douche). Ze wisten niet wat hen overkwam. Voor hen is de douche thuis een emmer met water dat in een grote ton wordt opgevangen. Nu is het echter een feest voor ze. Pas renden ze poedelnaakt al lachend achter elkaar aan over de gang. Daarnaast eet ik, Melanie, geregeld 's middags met hen op de markt. Zo krijgen ze goed eten binnen en hoeft de moeder minder eten te kopen.

Het is moeilijk met dit gezin te werken en de moeder werkt niet altijd mee. Willen we iets kunnen bereiken met de kinderen dan moeten we met de moeder beginnen. Ik wil dit gezin graag een kans geven. De kinderen de kans geven om naar school te gaan, zodat ze later hun eigen keuzes kunnen maken en de cirkel kunnen doorbreken. De moeder de kans geven op een gelukkiger leven met haar kinderen, als een fijn gezin. Normaal richten we ons als stichting zijnde alleen op kinderen, maar om deze kinderen een kans te geven (op onderwijs en opgroeien in een fijn gezin met stabiele zorg van de moeder) moeten we in dit geval ook de moeder meerekenen en hulp bieden. Dit willen we doen door psychologische hulp en gezinsbegeleiding. Op het moment werkt ze betaald binnen onze stichting, en helpt ze ons met het schoonmaken van de marktzaal. Dat is een eerste stap.

De moeder willen we o.a. een naaicursus geven. Ze gaat tasjes maken van Ecuadoriaans materiaal en deze kunnen mensen in Nederland kopen.

Een aantal kinderen hebben al een “sponsor”. Zo kan de stichting hun schooljaren waarborgen. Voor het hele gezin willen wij “sponsoren” zoeken, zodat we kunnen bijdragen aan een mooie en meer gelukkig afloop.



moeder patricia die schoenen poetst

Prijsvraag: een naam verzinnen voor 'sponsor voor kinderen'

Uit het vorige stukje kwam al naar voren dat we een aantal kinderen willen gaan sponsoren. Deze kinderen worden door de stichting geselecteerd. Het gaat hierbij om kinderen waarvan de ouders onderwijs niet kunnen betalen, maar ook kinderen die extra hulp nodig hebben. Een voorbeeld hiervan zijn het meisje wat verkracht is en haar broertje. Om ze weerbaarder te maken, willen we ze judoles gaan aanbieden. Hier is vanuit het gezin geen geld voor. Andere bestedingen van het sponsorgeld zullen zijn:

- Eten voor de kinderen. Met een aantal kinderen wordt onder de middag warm gegeten, zodat ze een goede maaltijd binnen krijgen. Thuis is hier niet altijd geld voor.
- Tijdelijke huur voor de moeder met haar 5 kinderen totdat ze met de verkoop van producten, via de stichting, zelf zorg kan dragen voor de huur.
- Medische kosten.
- Opleidingen voor na de basisschool, zodat de kinderen verder kunnen leren en niet aan het werk gezet worden.
- Geld voor therapieën.
- Kosten voor uniformen en boekengeld.

U kunt een soort van "fosterparent" worden voor de kinderen. We zijn nog op zoek naar een leuke naam voor deze nieuwe manier van hulp. Heeft u een leuk idee, mail dit dan voor 1 augustus naar ecuamel@kinderenvanecuador.nl . Degene die met de leukste inzending komt, krijgt een wierookplankje, door de kinderen beschilderd, thuisgestuurd.

Als u een kind gaat sponsoren dan mag dat met een willekeurig bedrag. Als sponsor krijgt u elk kwartaal een update over hoe het met u kind gaat en waar het geld recentelijk aan besteed is.

Kinderspeelhuis terug naar de markt en nu?

In januari krijgt Melanie de vraag, van marktbestuur en vele moeders, om terug te keren naar de marktzaal waar ze in het jaar 2005 ook gestart zijn met het project spelend leren voor de kinderen van de markt Cotocollao. Ondanks dat het project al 4 verhuizingen heeft meegemaakt (markt-kinderspeelhuis-kinderspeelhuis-kinderspeelhuis) is dit wel een positieve stap. Er wordt om gevraagd en dit is een kans op een betere samenwerking met de markt en dus het bereiken van de kinderen. We mogen gratis de marktzaal gebruiken, het scheelt 20 minuten heen en weer lopen van de markt met de kinderen naar het kinderspeelhuis en wanneer het regent worden we dus niet nat en kinderen ook niet ziek.

Dus wagen we de stap en zo staan we dan in februari 2009 met alle spullen in de marktzaal. Deze is mooi en functioneel ingericht door oa stagiaires (het is een hele grote hoge kale vierkante ruimte). De zaal delen we met het bestuur. Hun tafels en vele stoelen en rommel staan daar ook. Het loopt super. Het aantal kinderen stijgt en het project draait met veel meer structuur. Het is aanpassen vooral voor ons als begeleiders van het project.

Het dak eraf

Deze week was het opeens nodig om te improviseren. Het dak van het marktgebouw werd namelijk vervangen. Van de ene op de andere dag konden we niet meer in onze eigen ruimte werken. Melanie heeft in de buurt veel rond gezocht naar een ander gebouw, maar er was niets geschikt of betaalbaar. De enige oplossing die overbleef was met de kinderen naast het marktgebouw te gaan werken. Met dreigende wolken boven ons, was het spannend of de spullen droog zouden blijven. Daarnaast was het opletten of er geen bouwmaterialen op ons zouden vallen dat de werklui letterlijk van het dak naar beneden gooiden. We zaten in feite naast een bouwterrein. Met af en toe roepen 'kunnen we erlangs?' durfden we snel langs bepaalde stukken te gaan.



Na deze week kwamen we tot de conclusie dat een andere locatie echt nodig is. In de huidige ruimte is het niet mogelijk individueel te werken met kinderen of ouders. Daarnaast worden er geregeld bijeenkomsten van marktmedewerkers in onze zaal gehouden, zodat de kinderen stil moeten zijn. Dat is erg moeilijk met jonge kinderen die aan het spelen zijn.

Een ander lastig punt is dat de meeste mensen concrete spullen als speelgoed willen sponsoren, maar bijvoorbeeld geen eigen ruimte. Mocht u willen geven, overweeg dan eens om dat naar een nieuwe locatie te laten gaan. We hebben al veel speelgoed, maar het ontbreekt nog aan een geschikte locatie waar we het in kunnen stallen en waar er op een prettige manier met de kinderen gewerkt kan worden.



Stichting kinderen van Ecuador op tv!

Onverwacht bezoek voor Melanie in Ecuador: In januari was het zover, ze zouden Melanie komen filmen voor het programma “vertrokken” over haar leven in Ecuador. Vier dagen filmen en op de laatste dag staat jeugd vriendin Saskia voor haar neus. Totaal onverwachts en toen bleek het programma dus ook anders te heten. Een hele leuke ervaring en natuurlijk heel erg leuk voor Melanie om zo verrast te worden. “ik vond de opnamedagen een hele ervaring en het was ook een heel fijn team, je legt toch wel wat bloot. Daarnaast geweldig om tijd hier in mijn omgeving door te brengen met mijn vriendin die ik al zo lang ken”. De uitzending is terug te kijken op www.eo.nl/onverwachtbezoek. “Zelf heb ik eerst de uitzending savonds op internet gekeken. Daarna op dvd, die opgestuurd was naar Ecuador. Ik vond het een mooie uitzending en helemaal super dat de stichting ook even in beeld is geweest. Een stukje dat zo'n groot deel van mijn leven in Ecuador is”.



Llink: De stichting heeft het afgelopen half jaar veel vrijwilligers en stagiaires gehad. Twee van hen, Rachel Siwaletti en Rosanne Westra, werden gevolgd door een cameraploeg van het programma ‘Aanpakken en Wegwezen’. In februari hebben ze het vertrek van de meiden uit Nederland gefilmd en hun eerste dagen in Quito, waaronder ook de overhuizing van het laatste kinderspeelhuus naar de marktzaal, en in juni zijn ze teruggekomen voor het tweede gedeelte. Het programma wordt waarschijnlijk in september uitgezonden. Voor de stichting een gouden kans om het marktproject, opgestart door Melanie, onder de aandacht te brengen. De exacte uitzenddatum wordt via de website en een mail (voor diegene die in het bestand staan) bekend gemaakt.



de stagiaires Rosanne & Rachel worden gevolgd tijdens hun afscheid van de kinderen op de markt.

Interview met een vrijwilligster

Maandag 22 juni kwam vrijwilligster Linda met een grote tas ingezamelde spullen aan op de markt. Zij heeft twee weken vrijwilligerswerk gedaan en gaat vanaf volgende week met haar man Wim en zoon Jochem (10 jaar) door Ecuador reizen. Susanne heeft haar geïnterviewd over haar ervaringen op het project spelend leren op de markt.

Hoe ben je op het idee gekomen om spullen in te zamelen voor de stichting en vrijwilligerswerk op de markt te doen?

'Door mijn zoon Jochem. We gingen al op vakantie naar Ecuador en we wilden Jochem betrekken bij de vakantie. Hij heeft een spreekbeurt gehouden over Ecuador. Via de spreekbeurt kwam er hij achter dat de kinderen in het Ecuador het veel slechter hebben dan de kinderen in Nederland en daarom wilde hij speelgoed gaan inzamelen. Jochem is zelf gaan zoeken op internet met 'kinderen' en 'Ecuador' en kwam zo bij de stichting terecht. We hebben de stichting benaderd en gevraagd wat we het beste konden meenemen. Vrienden, familie en collega's hoorden waar we mee bezig waren en die wilden allemaal helpen. Toen hebben we een rekening geopend en geld ingezameld. Het totaalbedrag was 800 euro en daarnaast hebben we nog veel spullen van mensen gekregen. Van het geld hebben we een laptop gekocht en er is een laptop geschonken. Ook worden er nieuwe meubels gekocht, verf en boeken.'

Linda heeft zelf al een aantal boeken gekocht (onder andere Sjatie en de Chocoladefabriek en de Kleine Zeemeermin) en een mooie voorleeshoed. Op die manier kunnen de kinderen helemaal in hun fantasie opgaan. Tijdens het zomerprogramma zal er iedere vrijdagochtend worden voorgelezen aan de kinderen.

Hoe ben je er bij gekomen om zelf vrijwilligerswerk te doen?

We zouden eigenlijk maar één dag in Quito zijn. Toen heb ik overlegd met Melanie om te vragen of het niet leuk zou zijn als ik mee kon draaien op het project en zelf de spullen kon overhandigen. De donateurs vonden dat ook erg leuk. Zo wisten ze dat het geld en de spullen goed terecht zouden komen.

Hoe heb je de afgelopen twee weken ervaren?

'Heel goed, heel leuk en heel bijzonder. Voor mijn gevoel kom ik met iets kleins wat weinig moeite kost, maar ik ga met een schat aan ervaringen en indrukken weg. Ook met veel energie. Hier wordt bevestigd dat je met iets kleins heel gelukkig kunt zijn en dat je blij moet zijn met wat je in Nederland allemaal hebt.'

Wat vond je het leukste?

'Spelenderwijs met de kinderen aan de slag gaan. Ik dacht dat er alleen hele jonge kinderen zouden zijn, maar door de vakantie zijn er ook ouderen. De oudere groep verveelde zich sneller en vonden bepaalde activiteiten niet leuk. Wat is dan leuk, uitdagend en leerzaam om te doen? Mij leek het kaartspel 21-en een goed idee om samen te doen en de kinderen vonden het erg leuk. Het leerzame aan het spel is dat ze goed moeten kunnen tellen, maar ook dat ze leren hun verlies te incasseren. Je doet het spel samen, ze moeten op elkaar wachten en kijken wat een ander beslist.'

Waar was je het meest verbaasd over?

'Over de ruimte op de markt. Je komt met een Nederlandse achtergrond naar Ecuador en je bent gewend aan hoe het er in Nederland aan toegaat. Alles is spik en span, misschien wel te. In Nederland zou deze ruimte niet kunnen. Maar je weet er wel weer wat van te maken. Je moet niet je Nederlandse mentaliteit meenemen als je hier naar toe gaat. Ik denk dat je het dan na twee dagen al hebt gehad.'



Zou je nog wat willen zeggen tegen de mensen die de nieuwsbrief lezen?

‘Kleine moeite, groot resultaat. Als mensen ergens naar toe gaan is het altijd voor vakantie. Waarom niet iets proberen te doen voor het land en de mensen zelf? Ik vind mezelf geen vakantieganger, maar meer een reiziger. Ik wil graag onderdeel uitmaken van het land. Dit doen we door bij mensen thuis te slapen en in kleine hostels. Ik hoop dat mensen hierover na gaan denken en misschien zelf die stap zetten.’

Heb je tips voor andere vrijwilligers die bij de stichting komen?

‘Ga er met een open instelling heen. Je kan van tevoren niet bedenken hoe het er uit zal zien. Je moet je flexibel opstellen, want geen dag is hetzelfde.’

Groeten vanuit Quito - Ecuador



Stichting kinderen van Ecuador
www.kinderenvanecuador.nl

Heeft u vragen over vrijwilligerswerk, projecten, de stichting, akties, doneren etc.
Mail Melanie: ecuamel@kinderenvanecuador.nl

Rekeningnummer vd stichting:
17 38 78 008 (Rabobank te Venlo)